

har ment. Naar han taler om Norge og den Landhøker, som der er bleven Finansminister, kan det jo meget godt være, at man ogsaa en Gang her til Lands kan finde en Høker, som kan blive en udmærket Finansminister. Men: at det ubetinget skulde være en anbefaling for en Finansminister, at en Direktør for en Privatbank udtaler, at han var saa udmærket, det vil jeg dog bestride; det kunde jo netop nok tænkes, at den Finansminister var den bedste, som den paagældende Privatbankdirektør slet ikke syntes om. Med Hensyn til de Udtalelser, der kom i Gaar fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage), maa jeg sige, at naar jeg ser bort fra hans Slutningsætning, der var om muligt endnu mere udæstende over for os end hans Udtalelser forleden Dag, da kan jeg ikke se rettere, end at det var det samme paa en anden Maade og paa en noget mere ondartet Maade end forleden Dag; og jeg kan vedblivende ikke indrømme, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds har nogen som helst Ret til at tale til os paa den Maade, han gør. Det ærede Medlem har fra tre forskellige Sider faaet enslydende Udtalelser med Hensyn til sin Paastand om, hvad der kunde være Grund til en mulig Svækkelse i Højrepartiet. Han sagde os dette, det er Grunden, og jeg skal sige jer, at jeg først forlod Partiet, da det begyndte at dreje ind paa de vilde Beje; og derfor har jeg, ganske særlig jeg, Udkomst til at tale med de Herre derom. Denne sidste Paastand have vi ikke billet tale videre om i de foregaaende Dage; men efter at det ærede Medlem i Gaar har fastholdt alt, hvad han har sagt forleden Dag, saa vil jeg have Lov til at sige, at han ikke først forlod Partiet „den Gang, da det begyndte at dreje ind paa de vilde Beje“, og at han netop ikke har nogen Udkomst til at rette Bebrejdelser mod os. Det ærede Medlem var Højremand, da han stillede sig i Nykøbing paa Falster i 1879. Han var da tillige varm Forsvareren. Han blev ikke valgt den Gang; men i 1881 stillede han sig her i Kjøbenhavn som Højremand anbefalet af Højremænd og under utrykkelig Udtalelse af, at han i den Kamp, Ministeriet Estrup havde ført mod Venstre, ubetinget stillede sig paa Ministeriets Side. Det var i 1881 og 1885 finde vi det ærede Medlem hos Venstre, men ganske vist ikke saaledes, at han først gik over efter det andet Provisorium; Tidspunktet for det ærede Medlems Overgang fra Højre til Venstre kan nemlig paavises med temmelig stor Nøjagtighed som December Maaned i 1882. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at det ærede Medlem har billiget det første

Provisorium 1877, blev i Partiet 5 Mar, inden han gik ud af det, og traadte ud af Partiet 3 Mar, inden efter hans Paastand Partiet begyndte at gaa ad de „vilde Beje“, thi i 1882 og 1883 havde vi ordinære Finanslove. Det ærede Medlem er gaaet Kompasset rundt paa en Streg nær. Han har været Højremand og Provisoriets Tilhænger, han har været Mellemmand, og han har udtalt, at den Dag, da han skulde indordne sig under en politisk Førers Vilje, vilde han opgibe at besatte sig med Politik. Ikke desto mindre er han dog nu Medlem af et politisk Parti, og jeg tror ikke, han er dette politiske Partis Fører. Fra mig har han gjort mere Indtryk af at være et Slags Page eller Gangerpilt for det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgtreds (J. C. Christensen); han kombagefter og sagde, hvad den nævnte Fører muligvis havde glemt at sige, eller maaske ikke havde sagt paa den Maade, som det ærede Medlem syntes, det skulde have været sagt. Han staar altsaa nu som Medlem af dette Parti og vinker til Socialdemokraterne, ja, bebværger dem om endelig ikke at slaa Haanden af Reformpartiet. Det Baaenbroderskab, vi have været Vidne til i nogle Mar, vil altsaa antagelig om ikke lang Tid kunne ventes afsløst af den fuldbredede Alliance; Forsøtningsordet vil vel blive udtalt i Overensstemmelse med de Duster, som aabenbart det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds nærer. Det er altsaa en temmelig betydelig Udviklingsøve, det ærede Medlem har været i Besiddelse af i den forløbne Tid; og derfor det ærede Medlem nu synes, at det er det, han tænkte sig fra Begyndelsen af, at det skulde være, at det var den Bane, som han havde afføkket for sig at gennemløbe, skulde vi for vort Bedkommende ikke have noget at erindre derimod, det er jo hans egen Sag at afgøre, men vi ville ikke tie til, og vi ville ikke indrømme, at han har nogen som helst Udkomst, end sige nogen ærlig Udkomst som den, der tidligere har hørt til vort Parti, til at rette formanende og bebrejvende Ord til os, som ere forblevne der, hvor vi stod med ham. Det har han ikke. Vi have ikke noget imod, at der trækkles Beksler paa Glemfomhedens for det ærede Medlem kan ogsaa trække dem i ret betydelig Grad. Vi have jo vor Bogføring i Orden og kunne se, hvad enhver staar til Bogs for, haade hans Kreditt og hans Debitside. Men han kan jo trække dem saa store, at vi nødsjages til at møde saadanne Beksler med Protest. Det er det, vi have gjort, og det er det, som vi agte vedblivende at gøre, naar der kommer Bebrejdelser fra det ærede Medlems Side.